



ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot arreu
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50



EL DESIG

—Si tens un desig, demana'l, que et satisfarem!
—Sí; voldria veure com posen l'última pedra al temple de la Sagrada Família.

Saber esperar

Saber esperar és una de les més grans i més difícils virtuts. Per poder esperar és necessari molta fe; però fe, en grau superlatiu; d'altra forma, l'espera d'alguna cosa que pot ésser consubstancial amb el nostre ésser, d'un goig que deu ésser, es converteix en un martiri que pot aclaparar el nostre esperit.

Si la cosa que esperem no és cosa material essencialment, aquell gaudi, aquella angúnia deliciosa sempre, llavors queda convertida, per obra i gràcia del que tenim de més íntim i sagrat, en un goig encara tant més inapreciable, com valor per nosaltres tingui el que esperem.

Quantes vegades, acomplerta ja la nostra esperança, recordarem amb més delectança aquells moments d'incertesa que precediren la seva consecució, que no els benifets que aquella cosa esperada ens hagi pogut donar. I és que, a la curta o a la llarga, l'home valora sempre les coses en el seu just preu.

Què vol dir que moltes vegades no es complegi aquell fet que amb tant delit esperem. Serà un altra vegada, tornarem a bastir castells en la nostra fantasia, tornarem a jugar temerens de perdre altre cop, però si som homes de tremp, farem la nostra via com si tal cosa, com si mai no haguessim fracassat i mai no poguéssim fracassar.

Creieu que sento llàstima de debò, quan em trobo davant d'un home que diu que per ell mai no es cou res de nou, que a ell res del que pugui esdevenir no li interessa; en fa l'efecte que sóc davant d'un ninot de drap que per un moment algun ésser superior li ha infiltrat una vida que no li correspon. Per ell la vida no té altres al·licients que aquells goigs materials que a tota hora qualsevol pot copsar. Ell no podrà sentir mai aquell neguit que ens fa tremolar fins al moll dels ossos, i ens arriba fins als llocs més insospitats de la nostra ànima.

Cal saber esperar, que tard o d'hora aquella fe que ens manté, troba la seva recompensa.

N. M.

Nota de Primo de Rivera

En el ple de l'Assemblea del dia 29, el President del Consell de ministres pujà a la tribuna de secretaris i donà lectura a la següent nota:

"El Gobierno cree cumplir con un deber de lealtad con la Asamblea y el país, informando de que entre los constantes intentos de dificultar su gestión y promover desórdenes, que se vienen frustrando merced al celo de las Autoridades, vigilancia de la policía, sólida disciplina y exaltado patriotismo de las Instituciones militares y especialmente, a la cordura del país, ha habido uno, forjado en toda España para la pasada noche y que ha fracasado en todas partes, menos en la capital de Ciudad Real, donde el regimiento de artillería 1.º ligero que la guarnece, esta madrugada se ha declarado en rebeldía, sacando a la calle sus piezas, ocupando el pequeño cuartel de la guardia civil, situando los cañones en las avenidas de los caminos y deteniendo los trenes ascendentes y descendentes.

Carece el Gobierno de más noticias de Ciudad Real y las tiene de completa tranquilidad en toda España.

Ha tomado sus medidas para reprimir esta rebeldía, y espera que no se cerrará este breve período de la Asamblea, sin poder decir desde ella al país que el orden y la tranquilidad se han restablecido.

No es cosa de anunciar grandes rigores, aunque el intento es bien claramente una criminal locura contra la Patria. Se empleará sólo el indispensable para la represión y ejemplaridad y la que es precisa para la distinción entre los inconscientes y arrastrados soldados y los promotores de esta sedición, a los cuales, sólo por la violencia del mando es concebible se hayan podido incorporar las clases de tropa, que vienen dando muestras constantes de fidelidad y patriotismo.

Sin otro concepto y aspecto que el de la ciudadanía, el de la Patria ante los países extranjeros padece con esta algarada loca de un solo regimiento, que el Gobierno reprimirá por el momento, sin desatender para el porvenir las medidas de previsión que eviten posibles y siempre lamentables repeticiones.

Espera el Gobierno que su conducta y sus palabras merecerán por parte de la Asamblea fervorosa aprobación.

El presidente, al bajar de la tribuna, fué muy aplaudido por toda la Cámara."

Coses de la pilota

Nosaltres coneixem un senyor Pallús. Això no és pas inversemblant, car d'aquest cognom n'hi ha molt ací; però el nostre senyor Pallús, a més a més, és entusiasta del futbol, soci fundador del Barça i honorable marxant de queviures amb botiga establerta a l'esquerra de l'Eixample. El senyor Pallús que coneixem és també xovinista, car, segons ell, és precis ésser-ho per tal d'evitar que els altres ens acabin d'aixafar la guitarra, que ja tenim esberlada; però amb tot, és un bon jan a tot fer, incapaç àdhuc d'intentar escampar les mosques que, sistemàticament, es passegen, joioses i goludes pels queviures de la seva botiga vuitcentista.

Malgrat la seva bonhomia, però, i el seu lema sometentista, el senyor Pallús, ara, està indignat i neguitós com mai l'havíem vist, fins el punt d'oblidar-se d'acariciar les balances per fer-les caure, com de costum, abans d'hora.

Pel bon senyor Pallús, el futbol, el veritable futbol, és el dels seus, i no capeix que pugui haver-hi qui li faci befa posant-li el peu al damunt, però d'una manera emfàtica, irònica i colpidora.

Altrament, i emprant el símil culinari, el senyor Pallús és dels que diu que no hi ha Olla com la Catalana, i d'ací li ve l'angúnia. Això de veure que ara els representants de l'olla siguin gent que la nomena per "coci" i que en lloc d'una marxa tranquil·la de bou a la doba, els passegin pels nassos arremangats el tuf d'un marxa de "callos i caracoles al rojo", vaja, que no ho pot capir i el té sense dalit ni per dibuixar-se dreta la clenxa que, amb "carbonilla", es feia, cada matí, a un cantó de la seva calva marfilina.

Ell prou que les veu, i les comprèn, les circumstàncies adverses, la manca de personal competent, la baixa de formes i altres raons extremes que havien d'originar fatalment la desfeta real o aparent; però això de permetre que els representants oficials de l'olla catalana amb pilota, siguin els del "coci" amb "relleno", vaja, que n'hi ha per a tirar el barret al foc, si no fos perquè dolien les pessetes que costa.

El senyor Pallús, però, ha trobat encara la manera de gallejar, amb l'esperança que el seu club arribi a copsar la representació espanyola, imposant la seva d'olla amb pilota, i ha promès — ho sabem per l'aprenent — un ciri mixte de cera i seu, a Sant Jordi, si amb la seva llança matadragons, venç tots els que vulguin creure que la seva cuina és millor que la nostra. Si aquesta darrera esperança també es fon, pobre senyor Pallús!, tenim por que, malgrat la seva fe i la despesa d'un ciri, acabi per ferir-se...

Per la banda nostra, ho sentiríem, car, a part la coneixença, no deixem de reconèixer que són ben dignes de consideració aquests bons jans, tan xovinistes, i tan de bona fe... i que, per la banda d'una altra banda, convé tant que no s'acabi llur nissaga!...

Ben mirat, aquestes coses de la pilota tenen el seu encís...

LLUIS RAMIREZ CARULLA

Notes marginals

La lluna repudiada

Amb el seu furor reformista, Turquia acaba de divorciar-se amb la lluna. La jove república, en efecte, ha suprimit de la seva senyera aquella tallada de meló que des de temps immemorial hi figurava.

Tanmateix, moltes són les nacions que ostenten astres com a emblema. Així el Japó, la República Argentina, l'Uruguai, tenen el sol. Pèrsia un sol amb un lleó. Els Estats Units, com tothom sap, tenen els estels, amb la qual cosa són imitats pel Brasil, per Xile, etc. El Brasil té els estels i els mots "Ordre i Progrés", etc., etc., etc. Sols, però, Turquia tenia la lluna, que ara ha quedat completament repudiada. Es comprèn. És molt romàntica, la pobra, per animar els guerrers.

Ju ha sortit la

2.ª edició

Album

Dibuixos - Opisso

La humana imbecilitat

Tot llegint els llibres i els opuscles dels sociòlegs i estadistes de la generació daurada dels pedants de la Societat, nascuts en el bressol d'or, en els que entre núvols d'encens i paraules rimbombants, ens pinten i canten les excel·lències de la moderna civilització, afirmant que és el "no més enllà" de la perfecció de les coses del present segle, pels que no toquem el cel amb les dents, sinó que de peus a terra i veient les coses tal com són i no pel cantó de la fantasia i de la conveniència, més de quatre vegades en veure la immensa rastellera de mentides i de barbaritats que pretenen fer-nos creure amb la pindola daurada dels seus discursos i sermons, no podem més que vomitar tota la bilis i la fel que ens amarga l'ànima i engargar-los més lluny d'allà on es pon el sol.

Perquè sembla mentida que, essent tant palesa com és la imperfecció de la Humanitat, hi hagi encara cretí que pretengui fer-nos creure que vivim en el millor dels móns i que la generació d'avui és la millor i la més perfecta de totes les que s'han succeït damunt dels pobles de la terra durant els segles i segles que fa que roda el món.

Diuen els sociòlegs de saló:

—Es que la Civilització d'avui no és la dels primers temps de l'Edat de Pedra, que havia de lluitar implacablement contra els elements desencadenats per a viure; avui els homes, formant famílies i col·lectivitats, s'han fet socialistes i heu-vos aquí els pobles i ciutats amb els avenços de la Civilització i els grans invents que són orgull de la Humanitat i que tots en disfrutem per un igual.

Més, en arribar aquest punt, un home es pregunta: "és que veritablement ha progressat la Humanitat?" ¿Es tan gran i elevat aquest grau de civilització a què hem arribat, que ens allunya certament dels primers segles de la formació i evolució del món? Perquè, vistes les coses pel cantó de la realitat i estudiant, no en els llibres ni en els opuscles, sinó en l'ànima i en l'esperit de les gents, veiem, dolorosament sorpresos, que no és pas veritat el que diuen, que és tot mentida, i que la Humanitat ha caminat molt poc des del seu punt de partida.

Exteriorment, haurà canviat, variant llur constitució orgànica; més moral i espiritualment, no gaire, ja que l'home d'avui té el cervell i pensa igualment com aquells éssers primitius antropoides i nheandertals que amb llurs eines de sílex treballaven els dòlmens i els menhirs, i per abastar un tros

de carn, lluitaven amb les feres i fins amb els seus, consemblants.

No; la Humanitat no ha progressat gaire, i tots aquests invents famosos que diuen que són motiu d'orgull pels mortals que poblem el planeta, serveixen més, per desgràcia, per un pitjor. Perquè si per una part beneficien l'home en la col·lectivitat, per altra part el perjudiquen enormement com a individu.

No és tot u enumerar les coses gloriores i deixar de banda les que no ho són.

Parleu-los, parleu-los als sociòlegs i estadistes de l'altre cantó de la barricada, dels antagonismes de la Civilització; recordeu-los la lluita de l'home per l'home, per la monstruosa llei del salari; parleu-los de l'entronització dels poderosos en els pilans de la Societat que fan i desfan al seu albir, tennint el món sota els seus peus; parleu-los de la prostitució, del vici, dels exilis i les arbitrarietats, i se us taparan les orelles perquè no en volen saber res de l'esclavitud moderna, gens envejable, dels primers temps selvatges dels nostres precursors.

I és que la Humanitat d'avui és una Humanitat malalta neuro-psiquiàtrica.

Com si hi hagués eternament una epidèmia de desequilibri mental, plena de la imbecilitat més gran, la Humanitat d'avui viu atrofiada i degenerada per complet. Incapaç de regenerar-se per si sola, resta resignada en la més fatal de les passivitats, xipollejant en l'immens fangal de la Civilització del segle, plena de miasmes i pestilència.

I en mig d'una infinita nit de tenebres que no s'acaba pas mai, la Humanitat va seguint el Via-Crucis que durant segles i segles va deixant de llegat a les generacions.

SALVADOR MOJO

Espetecs

Guimerà? Iglèsies? Rusiñol?

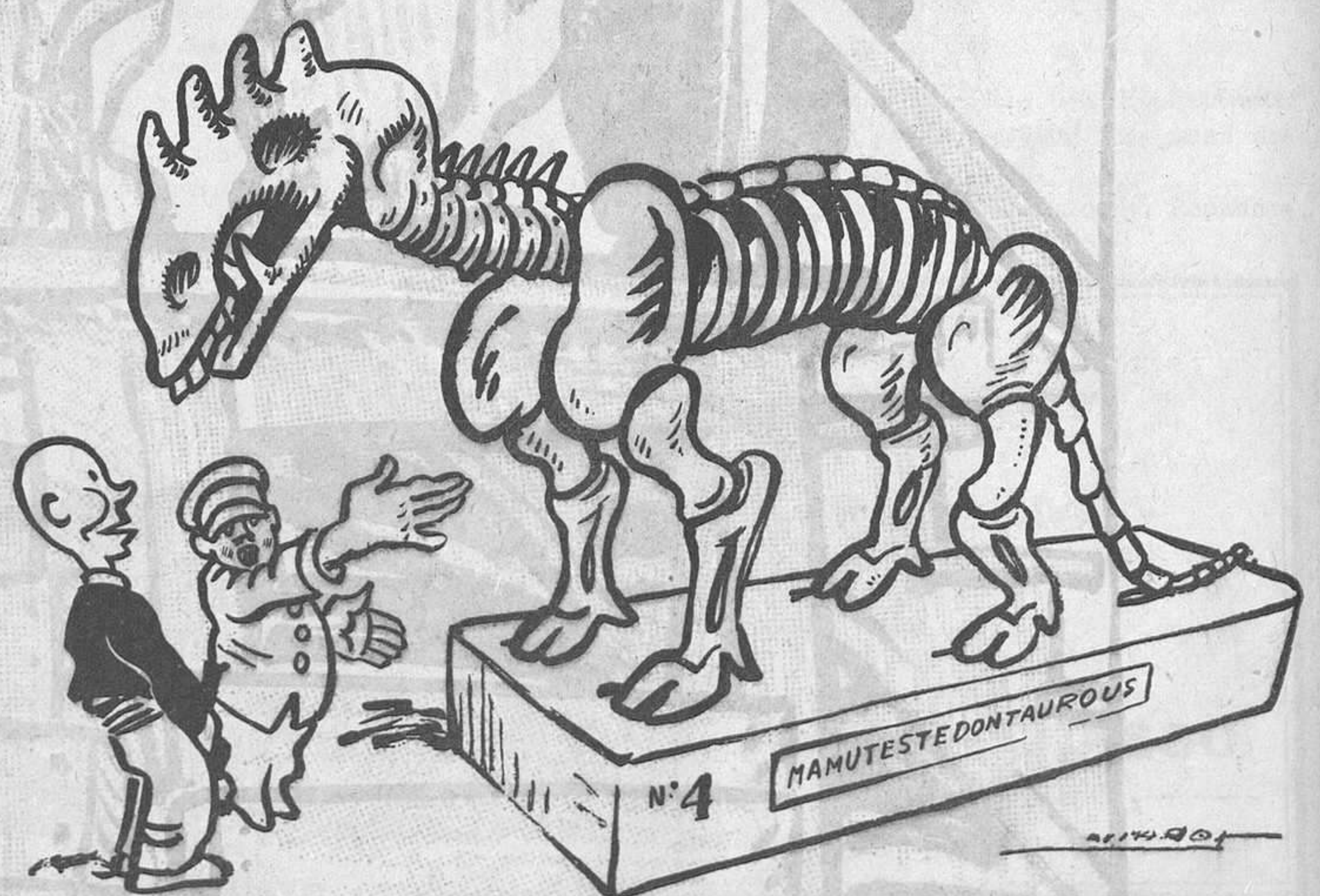
Cambó? Domingo?

SAMITIER!!!

Amor? Pasta, i no de netejar metalls precisament.

El carbó no es tornarà blanc, malgrat el vulgüeu netejar amb aigua de roses.

Quan passa un jorn sense ploure, quina manera de garlar sense parar les granotes pels estanys!



LA CULTURA

—En aquells temps, els cavalls eren així? Digui, doncs, que tan sols s'hi podrien enganxar conductores.

La història interessantíssima de Gaspar Hauser

Es sens dubte una de les més extraordinàries, de les més enigmàtiques i de les més tràgiques històries de la història! Començà ara fa precisament cent anys, per acabar, dramàticament i d'una manera absolutament enigmàtica, cinc anys més tard. D'un segle ençà, el misteri ha seduït un bon nombre d'historiadors alemanys, francesos i anglesos.

Un dia de l'any 1828, un sabater de Nuremberg trobà un adolescent d'aparença molt humil i malaltissa, vestit amb parracs, i que caminava tot arrossegant-se. L'interrogà i no respongué. No era sord, però no sabia parlar perquè ningú no li n'havia ensenyat. Només deia aquesta frase que repetia de memòria: "Vull ésser soldat". Tampoc no sabia escriure, però havia après a dibuixar el seu nom: "Gaspar Hauser". Duia, a més, una lletra on constava que havia nascut l'any 1812. Tenia, doncs, setze anys.

Conduït a un asil, totes les menges li feien fàstigs, fora del pa i de l'aigua, sobre els quals es llençà amb avidesa, degut, sens dubte, a ésser els únics aliments que coneixia.

D'on venia? Més tard, quan aprengué a parlar i a llegir i a escriure, digué que no es recordava de res, sinó d'haver viscut en una cova...

Però vet ací, encara, el més dramàtic, el més extravagant. L'any següent al d'aquesta aventura, hom el trobà, un dia, estès a terra, inanimat, amb una ferida al cap, que, segons manifestà Gaspar, li havia produït un home emmascarat. I, finalment, l'any 1833, Hauser va ésser altre cop ferit per un desconegut. Aquesta vegada, però, mortalment. Va morir al cap de dos dies...

Tot això és angoixós? Quin misteri encloï? Per què Gaspar Hauser, després d'haver estat segregat, va ésser assassinat?

En una obra que acaba de publicar-se, "L'orfe d'Europa, Gaspar Hauser", el seu autor, M. O. Aubry, no dubta pas. El pobre Gaspar era, segons ell, el fill legítim de la gran duquesa de Baden, néta de l'emperadriu Josefina, filla de Napoleó, i del gran duc Carles de Baden. Si aquest no tenia un fill hereu, la corona ducal havia de tornar al seu oncle Leopold, i és sobre la ciosaletta emf rredre red red red ra muller d'aquest—dona intrigant i ambiciosa— que recauen totes les sospites...

Però per què, aleshores, no suprimir-lo d'una vegada, en lloc de segregat-lo? Potser, de primer, no gosaren. Després, la publicitat que l'afer va assolir, ho va fer "necessari".



Blanes

PRIMER CRIT D'ALERTA...

Jo ja sé que avui l'agafar la ploma per dir quelcom d'interès per al bé de la humanitat, és perdre el temps, però com que a mi l'escriure m'és una distracció, no restaré curt, encar que aquest article no faci el pes. Si és necessari, en farem un altre, i d'altres si es fa precís. En primer lloc, demem ocupar-nos un poc de la bogeria amb què avui la joventut espera els dies de les

representacions cinematogràfiques amb un deliri sorprenent, com si es tractés d'una cosa profitosa per l'endemà. En canvi, a les classes nocturnes i a les conferències de caràcter cultural, hi són comptades les persones que hi acuden... i això que l'entrada no es paga. El més greu és que mentre els petits van al cinema amb la il·lusió de veure a la pantalla en Tom Mix o bé en Cantimplas, contempen sens voler, i fora la pantalla l'As del petó o bé el de les abraçades traïdores...

Després tenim, a Blanes, un altre espectacle més baratet, que potser per molts és desconegut... però com que si no els ho dic jo, també ho sabran, allà va que tomba. Es tracta d'un espectacle a plena via pública.

Com en molts altres pobles, en dissabtes i vigílies de festes, l'arribada de forasters, amistats i familiars, és nombrosa. Doncs bé... Fa dies, la vigília de Nadal, vaig anar a l'arribada de l'auto per donar la benvinguda a un meu amic d'escola, que per cert avui és advocat. Després de les salutacions d'amistat i afecte, em preguntà si es tractava d'una revista per un general, en veure tantes persones a peu dret en dues llargues fileteres...

Jo que ja sabia de què es tractava, dissimulant, volguí distreure'l d'aquell no molt lloable espectacle, fent-li veure com els estels es gronxaven pel cim de Sant Joan... però, ca, aquella aglomeració de persones el tenia preocupat...

—Escolta— em digué per segona vegada —, vols dir-me què espera aquest bé de joventut?...

Més enllà passava un senyor acompanyat d'una mena de dotze anys. A aquesta també li cridà l'atenció aquell munt de carn humana, i preguntà també al seu papà què hi feien tantes persones.

—El ximple—, respongué el bon home.

Tot d'un plegat sentim un dels tants, que diu amb veu alta: és guapa; l'altre del seu costat, diu que és grossa, i el de més enllà que està bé, i mentre tots anaven dient la seva, el meu amic callava... i jo també, de vengonya que em feia trobar-me davant d'aquell espectacle, amb un amic com el que es tractava...

Gironella

El poble de Gironella—d'ànima essencialment liberal, vulguin no vulguin—, ha volgut cooperar a l'homenatge que Catalunya rendeix a Ignasi Iglésies i a la seva major glòria.

Amb tal motiu—i malgrat les dificultats de l'empresa: els obrers que havien de robar hores al descans per a estudiar els papers, l'empresari del teatre que no donà cap facilitat, ans al contrari: volgué cobrar el 50 per 100 de l'entrada—, s'organitzà una representació d'"El cor del poble", una de les obres més belles i característiques del mestre la mort del qual plorarà sempre Catalunya.

Els aficionats—obers, treballadors tots ells—, amb la col·laboració de l'actriu senyora una interpretació càlida, fervorosa, plena reteta Melero— donaren a "El cor del poble" de justesa. Ens dol ara no recordar el nom de tots ells, que bé mereixeria ésser citat en aquestes pàgines.

El popular escriptor Lluís Capdevila donà lectura, en finalitzar l'obra, d'un bell parlament. La seva paraula encesa, vibrant d'entusiasme i de fervor, comunicà al poble—al poble que omplí de gom a gom el teatre—el calfred de l'emoció.

En finalitzar el seu parlament, l'autor de

"El rei per força", de "Memòries d'un llit de matrimoni" i de tantes altres obres que han fet popular el seu nom per tot Catalunya, escoltà perllongats aplaudiments.

Lluís Capdevila, escriptor que es complaïa Ignasi Iglésies—, si comptava amb plaer en la companyia dels humils—com s'hi grans simpaties en aquest poble de Gironella, pot dir-se que des d'avui n'hi compta amb moltes més.

Convé que aquestes festes es repeteixin, perquè la cultura és l'únic consol que ens queda.

Però, convé que no s'hi posin mesquins entrebanes d'empresari.

Entesos?

J. B. M.

Sals

Dubto el que està passant en aquest poble, respectivament al nombre de personalitats que mentida sembla que posin en dubte una perfecta civilització com la de l'entitat del "Centre Obrer de Cultura"; tot i sabent que dita entitat celebra vetllades teatrals, conferències, etc.

No la crec d'immoral concepte; sabem que fins avui llurs actualitats han estat una mena d'instrucció cultural.

Raó tindriem de sospitar, si en lloc d'ésser cultura fos una localitat de diversions immorals. Així sí que fóra honorable que "aquest nombre de personalitats" l'admirés, i àdhuc oportú d'orbar al poble que s'hi adherís. Però essent d'una mena d'instrucció moral, no és digne d'una tal odiat premissa; sinó, mereixedora de què tot el poble en general, hi formi blasme, subsistint-la immortalment.

La bona localitat és l'escola que millor sisteix en diverses parts socials. Però la millor d'elles per ésser profitosa per humana, pidem dir que és la susdita associació del centre "Floreal". Però, en canvi, és la més inferior en adherir-s'hi. I no sabeu per què? Perquè els amants que la subsisteixen, són obrers.

Es clar. Es tan inferior l'obrer...!

La Garriga

PARADOXA

S'ha constituït en aquest poble una entitat anomenada "Societat d'atracció de Forasters". El títol no té res de particular, com no té res de particular tampoc que en els pobles s'organitzin aquestes societats.

Ara bé; aquesta societat, suara constituïda, en aquest nostre poble tan extraordinàriament estrany, sí que ens ha sorprès molt la seva creació. I molt més encara quan, després de llegir el manifest dirigit al poble en forma de propaganda, veiérem al peu del mateix els noms dels individus de la comissió organitzadora.

Que hi hagi persones de bona fe i millor intenció que el seu desig fóra que el nostre poble es deixondís d'una vegada d'aquest somni en què fa temps està adormit i despertés i obrís els ulls a la realitat de la vida ho compremem. Però d'això a que dites persones, juntament amb certes que col·laboren (?) (això és un dir) amb elles dintre la societat ara constituïda, obtinguin l'èxit i finalitat desitjada, hi ha un abisme.

Com volen que pugui tenir èxit aquesta societat quan en la comissió un individu, propietari d'un hotel (el millor) d'aquest

poble, en el que no fa pas molt de temps (tal volta actualment encara hi sigui) hi havia en el saló de ball un cartell que deia "No es permet ballar". Això en un hotel d'estiu. Es que potser creu aquest "fulano" que els forasters vénen aquí solament per descansar. La gent vol divertir-se. Amb tota seguretat que aquest senyor i alguns altres sabrien dir-nos les causes de què no vinguin aquí els forasters i estiejants d'anys passats. I ara que els han fet marxar, voldrien amb un dit i fet tornar-los a tenir aquí quan sigui temps.

Francament, ho veiem difícil.

A més a més, tenim entès que figuren en la Junta de la Societat alguns individus que porten en el trauc de l'americana cert "botó" dels que ja parlarem fa alguns dies en aquest mateixes planes de "La Campana". Ja estic veient que les festes i actes que proposaran aquests senyors dintre la societat seran a base de trisagis, processons, rosaris, etc. I quin esdevenidor més negre ens espera.

Res; que en aquest poble, entre l'aigua de baix (calenta) i l'aigua del mig (plaça) anem progressant que és un gust!

J. C.

Del Cine

EL PETO EN LA PANTALLA

Si els autors de pel·lícules tinguessin gust i estètica, el cino fóra un dels espectacles de gran avenç en la cultura dels pobles, ensems que per mitjà de l'art refinarien els sentiments de les multituds.

"El petó". Heus ací el morb que degenera i enlletgeix tot film.

Un petó fet amb gentilesa i amb gest suau i delicat, i, sobretot, breu, n'és còpsador de la gràcia i la bellesa més pregones, i àdhuc donaria colorit, donaria un matís de poesia i d'art al film, que l'espectador viuria una escena d'amor i no una escena de vici.

El petó, que ara es veu en cada pel·lícula, és obscè, pornogràfic. Llur contacte, llur apretament de boques, excessivament perllongat, per ambdós personatges, té tot l'aspecte del crapulós i la bagassa, en lloc de la parella ingènua i enamorada.

Aquest petó té la baixa virtut de la sugla societat i de que tufegi a bordell.

Es possible que el cine, amb pel·lícules d'aquesta mena, sia la causa dels mals matrimonis que només enllepolsats per les escenes del petó groller i excitant, han contret aital enllàs, i après d'haver-se embafat practicant l'escena del film, ha vingut l'escena dels crits i les batusses que es fa que representin més sovint i a la perfecció.

Si els senyors autors de films continuen amb aquesta dèria d'escenes de mal gust, provocant la luxúria del públic, no fóra res d'estrany que pels carrers i per tot arreu s'imposés el petó lliure.

ALFRED COSTA

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA



LES INFLUENCIES

—Ai, jove, dispensi! és que acabo de sortir del cine, compren?...
—Sí, senyor; sóc partidari de que s'acabi la beguda. I perquè s'acabi, se n'ha de beure molta.



EL REMEI

—Sí, senyor; sóc partidari de que s'acabi la beguda. I perquè s'acabi, se n'ha de beure molta.

Com es viatja a l'estranger

A Londres s'acaba d'introduir un nou perfeccionament en el tràfic d'autobusos sobre les carreteres britàniques amb l'entrada en servei d'un autobús proveït d'una cambra de bany.

Es tracta d'un vehicle de luxe d'un aspecte molt semblant al d'un vagó "Pullman". En l'interior hi han sillons, petites taules de te, calefacció central, una petita biblioteca, i, com ja hem dit, una cambra de bany, d'instal·lació moderníssima i amb saló de perruqueria. Porta també un departament-bar, proveït de tota mena de begudes.

Són tres, fins ara, els vehicles que han estat posats en circulació entre les línies

de Cardiff a Londres; aquest tràfic serà generalitzat en breu temps.

El preu del viatge és més barat en una proporció del 15 per 100, que el que regeix en les segones classes dels trens.

Sí, vaja! com si es tractés de la famosa Companyia del Nord.

Disbarats

Heu-vos ací un fet veritablement fantàstic. Fantàstic, havent passat en una nació civilitzada. En un país selvatge no tindria res d'estrany.

Heu-vos ací el fet: A causa del formidable temporal de neus d'aquests dies, hi ha varis pobles comunicats, entre ells alguns de la vall d'Aguayo, a Santander. En tota la vall no hi ha ni un sol pa, i un veí de Santa Maria, davant la insistència dels seus onze fills que demanaven pa, sortí

del poble, sense tenir en compte la distància a recórrer ni l'enorme quantitat de neu que feia intransitables els camins.

Quan tots els seus conveïns el creien ja mort, l'individu en qüestió es presentà al poble amb quatre pans.

Fou felicitat per tot el veïnat de Santa Maria la situació, del qual és anguniosa.

També estan comunicats entre si els pobles de Bàrcena i Santurde, que demanen amb urgent necessitat que s'obri la carretera que està tancada per enormes allaus de neu.

Igualment estan tancats els ports del Escudo i Sant Pere del Romeral, en la carretera Santander-Burgos-Madrid, cosa que ha impossibilitat el tràfic rodad.

Per aquest motiu, per anar a Burgos s'ha de fer el viatge en tren.

Ja et dic jo!



Encara hi ha al món gent que pot dir que és feliç; afigureu-vos que hom acaba de descobrir una raça de pigmeus que no coneixen més vestits que les fulles d'arbre.

Els han fet un favor ben petit en fer-ho saber al món civilitzat. Aviat no podran treure's de sobre els agents de les fàbriques de teixits.

Viure més de cent anys és una cosa tan meritòria, que cada dia els diaris ens descobreixen un nou home més vell del món.

Naturalment que sempre ens diuen que viu en llocs que es fa molt difícil l'anar a comprar-ho i desitjar-li molts anys de vida.

El rey Jordi d'Anglaterra. Va a Windsor? no hi va? A on va, doncs? Els diaris cuidaran de donar-nos la solució a tan difícil i interessant problema. Mentrestant, atabalats per tan esfereïdor interrogant, no descuideu els vostres afers.

El senyor Alexandre Lerroux i el seu "inseparable" company "Emiliano" són a Barcelona, diu "El Progreso", per tal que els metges examinin l'ex-emperador del "Paralelo".

Convindria que de passada consultessin als metges, a veure què en fan del cos del partit radical. Es una vergonya que es passegi insepult per la Rambla com si tal cosa.

Les complicacions doctrinals així com les qüestions econòmiques—deia Costa—no són fàcilment assimilables per les multituds. L'opinió pública—ara i sempre—necessita idees molt clares, poc nombroses i, sobretot, senzilles.

Al carrer de Canvis Nous van robar d'una botiga un saxofon. Tot són aficions i categories. Un lladre filharmònic d'avant guarda.

Una artista de cine, en filmar una escena en què es deixa caure d'un aeroplà amb un paracaides, s'estavella contra terra.

Ja ho veuen! Per arribar a ésser "estrella" s'ha "estrellat".

A Londres es segueix la causa contra el sergent Goddard, per haver estat insubordinat pels clubs de nit. D'u que hi ha molts comparses.

I per tot arreu.

A Alemanya, el govern diu que vol pujar el preu de la cervesa.

Ara sí que patirem! Fins i tot potser hi haurà revolució.

Per tot arreu es descobreixen estafes i falsificacions.

Si seguim per aquest camí, aviat ens falsificaran l'existència.

Als Estats Units, l'any passat es construïren 4.357.384 automòbils.

Els que deuen presumir són, segurament, els que van a peu.

Amundsen, en morir, ha deixar molts deutes. Deutes que havia contret per poder realitzar les seves exploracions.

Si s'hagués dedicat a boxador o a futbolista, hauria pogut morir ric.

LLIBRES QUE RECOMANEM ALS NOSTRES AMICS OBRERS

"El Contracte Social", de Rousseau. Traducció de Ramon Vinyes. Col·lecció d'Obres Selectes.

"La Bastilla", de Lluís Capdevila. Col·lecció "Les presons d'Europa".

"Los Maias", d'Eça de Queiroz.

"L'oci d'un filòsof", de Cristòfor de Domènic.

"La vida austera", de Pere Corominas.

"Les dues filles", de Santiago Rusiñol.

"Yama", d'Alexandre Kuprin.

Imp. La Campana i L'Esquella. OIm. 8.—Barna.